

## ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการจราจรทางเข้าออกที่อยู่อาศัย<sup>1</sup>

รุ่งชลิตา บุญฤทธิ์<sup>2</sup>

การขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็วของสังคมส่งผลให้ผู้คนส่วนใหญ่มักเลือกเดินทางโดยใช้รถส่วนตัวในการเดินทางมากกว่าการใช้รถประจำทาง ความต้องการนี้จึงส่งผลให้เกิดปัญหาที่ตามมา ในปัจจุบันมีผู้ขับขี่ผู้ใช้รถใช้ถนนมากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า ส่งผลให้การจราจรติดขัด หรือในบางพื้นที่ที่ไม่มีสถานที่ในการจอดรถ อีกทั้งยังเกิดอุปสรรคต่อการสัญจรไปมาของผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง โดยพื้นที่ในการจราจรไม่เพียงพอต่อปริมาณของรถที่มากขึ้นตามการใช้งาน รวมไปถึงมีการจอดรถในพื้นที่สาธารณะที่มีการใช้ทางร่วมกัน จนทำให้ผู้อยู่อาศัยในพื้นที่รอบบริเวณที่มีการจอดรถนั้นไม่สามารถใช้ทางสัญจรได้ตามปกติ เนื่องจากการจอดรถขวางทางเข้าออกที่อยู่อาศัยของบุคคลอื่นอยู่บ่อยครั้ง แม้ว่าจะพื้นที่บริเวณนั้นจะเป็นทางสาธารณะที่ใช้สัญจรร่วมกันก็ตาม รวมถึงปัญหาการหยุดหรือจอดรถในที่ซึ่งห้ามอันเป็นการกีดขวางการจราจรที่เห็นได้ตามปกติ การที่ผู้ใช้รถใช้ทางสัญจรบนถนนนั้นเพิ่มมากขึ้นได้ส่งผลให้ผู้ใช้รถบางส่วนนำรถไปจอดในสถานที่ห้ามจอด โดยส่วนมากนั้นมักเข้าใจว่าถนนสาธารณะ คือ ถนนที่ทุกคนสามารถใช้ประโยชน์ร่วมกันได้ มิได้มีบุคคลใดเป็นเจ้าของพื้นที่ที่จะสามารถหวงกั้นบุคคลอื่นได้ โดยบางคนก็ใช้สิทธิที่จะหยุดหรือจอดรถในบริเวณใดก็ได้ แต่ในความเป็นจริงแล้วตามกฎหมายนั้นได้บัญญัติถึงสิทธิเบื้องต้นของการใช้ทางสาธารณะเอาไว้ โดยจำกัดสิทธิในบางกรณีเอาไว้ เพื่อเป็นการป้องกันมิให้ผู้ขับขี่จะละเมิดสิทธิของบุคคลอื่น หรือเป็นการใช้สิทธิเกินส่วน ทั้งนี้ ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 57 เป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่บังคับใช้ในการห้ามจอดรถขวางทางเข้าออกที่อยู่อาศัย ซึ่งเป็นการบังคับใช้โดยมีวัตถุประสงค์ในการควบคุมและอำนวยความสะดวกต่อบุคคลที่ใช้รถและใช้ถนนเพื่อเป็นทางสัญจรไปมา ที่จะต้องกระทำภายใต้ขอบเขตที่กฎหมายกำหนดและให้อำนาจไว้ซึ่งการใช้ถนนตามกฎหมายดังกล่าวนี้จะต้องคำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพของผู้อื่นเสมอ

การจอดรถขวางทางบริเวณหน้าที่อยู่อาศัยของบุคคลอื่นนั้น มักจะเกิดขึ้นและส่งผลกระทบให้เห็นกันอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นบริเวณตึกแถว บริเวณพื้นที่หน้าตลาดหรือชุมชน หรือในบริเวณพื้นที่สัญจรที่เป็นทางสาธารณะ สาเหตุของปัญหานี้ส่วนใหญ่มักเกิดขึ้นจากผู้กระทำความผิดคิดว่าการกระทำของตนเองนั้นไม่มีความผิดตามกฎหมาย หรือส่งผลกระทบที่เป็นความเดือดร้อนแก่บุคคลใดโดยเฉพาะเจาะจง เนื่องจากบางครั้งก็จะจอดรถในช่วงระยะเวลาไม่นาน แต่การจอดรถนั้นเป็นการกีดขวางทางสัญจรเพื่อเข้าไปใน

---

<sup>1</sup>บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการจราจรทางเข้าออกที่อยู่อาศัย โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร.มัลลิกา พินิจจันทร์ และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ปภาศรี บัวสรรค์ และ รองศาสตราจารย์กัทร กำประเสริฐ

<sup>2</sup>นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง จังหวัดขอนแก่น

สถานที่อยู่อาศัยของบุคคลอื่น และทำให้เจ้าของอาคารที่อยู่อาศัยไม่สามารถใช้พื้นที่ในการเข้าออกสถานที่พักอาศัยของตนเองได้ และในบางครั้งก็มีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องเดินทางเข้าออกจากที่อยู่อาศัยของตน แต่กลับประสบกับปัญหาจากการที่บุคคลอื่นนำรถมาจอดขวางทางเข้าออก อันเป็นการรบกวนความสะดวกสบายและเป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น จนนำไปสู่ปัญหาความขัดแย้งส่วนตัว หรือในบางครั้งก็เกิดเป็นข้อพิพาทที่ต้องดำเนินคดีตามกฎหมายและส่งผลกระทบที่เป็นความเสียหายต่อทุกฝ่าย

กฎหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน คือ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มีเจตนารมณ์ของกฎหมายคำนึงถึงการอำนวยความสะดวกต่อการขับขี่ ความปลอดภัย สิทธิและเสรีภาพในทางเดินทางทั้งต่อผู้ใช้รถและใช้ถนน แม้จะมีการแก้ไขเพิ่มเติมฉบับใหม่ล่าสุด คือ พระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ 13) พ.ศ. 2565 โดยมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 5 กันยายน พ.ศ. 2565 มีการเพิ่มเติมในส่วนเป็นปัจจัยต่อการเกิดอุบัติเหตุเสี่ยงต่อการสูญเสียของผู้ขับขี่และผู้ใช้อยู่หลายประการ แต่ในส่วนอัตราโทษของฐานความผิดกรณีการจอดรถขวางทางเข้าออกที่อยู่อาศัยยังคงมีโทษปรับเท่าเดิมมิได้ถูกแก้ไขแต่อย่างใด กล่าวคือ คือ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท ตามมาตรา 148 อีกทั้งเรื่องอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานจราจรยังมีความกำกวมในเรื่องของการกำหนดเวลาในการใช้อำนาจดุลพินิจและอำนาจในการเปรียบเทียบปรับหรือว่ากล่าวตักเตือน

จากการศึกษาประเด็นปัญหากรณีการจอดรถขวางทางเข้าออกที่อยู่อาศัย จึงทำให้ทราบว่า กฎหมายดังกล่าวยังขาดประสิทธิภาพในการใช้บังคับ เพื่อแก้ไขปัญหายุ่งยากเกี่ยวกับการจอดรถขวางทางเข้าออกอยู่หลายประการ ดังต่อไปนี้

#### 1. ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานจราจรตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

มาตรา 59 วรรคหนึ่ง ได้ให้อำนาจหัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร หรือเจ้าพนักงานจราจร มีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่เคลื่อนย้ายรถที่หยุดหรือจอดอยู่จนเป็นการฝ่าฝืนบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ได้ จึงมีปัญหว่า บทบัญญัติมิได้กำหนดเวลาในการใช้อำนาจดุลพินิจในการสั่งเคลื่อนย้ายรถของเจ้าพนักงานจราจรแต่อย่างไร ตัวอย่างกรณีผู้กระทำความผิดจอดรถขวางทางเข้าออกที่อยู่อาศัยโดยไม่คำนึงถึงสิทธิของบุคคลอื่นเป็นเหตุให้ผู้อยู่อาศัยไม่สามารถใช้สิทธิในการเข้าออกที่อยู่อาศัยได้ในกรณีมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนทั้งในยามกลางวัน หรือยามวิกาลอันเป็นการทำให้ได้รับความเดือดร้อนรำคาญ

มาตรา 140 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2562

เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานจราจร ไม่ว่าพบด้วยตนเอง หรือโดยการใช้เครื่องอุปกรณ์ หรือโดยวิธีการอื่นใดว่า ผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือตามกฎหมายอื่นอันเกี่ยวกับรถหรือการใช้ทางที่เป็นความผิด ที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนและมีโทษปรับเจ้าพนักงานจราจรว่ากล่าวตักเตือนหรือออกใบสั่งให้แก่ผู้ขับขี่ชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบก็ได้

ดังนั้น หากพิจารณาความผิดโดยส่วนใหญ่จึงสามารถยุติได้ในชั้นเจ้าพนักงานจราจร การใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานจราจรนั้นสามารถใช้อำนาจได้อย่างกว้างขวาง ในการเปรียบเทียบปรับหรือว่ากล่าวตักเตือน ซึ่งบทบัญญัติมิได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการใช้ดุลพินิจที่ชัดเจน จึงเป็นปัญหาว่าในกรณีใดที่

ควรจะเปรียบเทียบปรับหรือ เพียงว่ากล่าวตักเตือน เพื่อให้คดีเล็กละเลินได้โดยใช้ดุลพินิจที่เท่ากัน เพื่อระงับหรือควบคุมการกระทำความผิดจากกรณีการจอครถขวางทางเข้าออกที่อยู่อาศัย

## 2. ปัญหาเกี่ยวกับอัตราโทษผู้กระทำความผิดจากการจอครถขวางทางเข้าออกที่อยู่อาศัย

มาตรา 57 เว้นแต่จะได้มีบทบัญญัติ กฎ หรือข้อบังคับตามพระราชบัญญัติที่กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ห้ามมิให้ผู้ขับขี้อจครถ (10) ตรงปากทางเข้าออกของอาคาร หรือทางเดินรถ หรือในระยะห้าเมตรจากปากทางเดินรถ และ (15) ในลักษณะกีดขวางการจราจร กฎหมายได้กำหนดอัตราโทษการกระทำความผิดไว้คือ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท ตามมาตรา 148 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจราจรทางบก (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2550 จะเห็นได้ว่า อัตราโทษปรับตามพระราชบัญญัติจราจรทางบกน้อยมาก เป็นเหตุผลให้ผู้กระทำความผิดยังคงกระทำความผิดซ้ำและไม่เกรงตัวต่อกฎหมาย ส่งผลให้เกิดการละเมิดสิทธิของผู้อยู่อาศัยอยู่บ่อยครั้ง และแม้ว่าผู้กระทำความผิดจะถูกดำเนินคดีตามกฎหมายแล้วแต่ก็ยังคงกระทำความผิดซ้ำอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งยังไม่ได้รู้สึกสำนึกผิดต่อการกระทำของตนเอง จึงเป็นประเด็นปัญหาว่าโทษของกฎหมายจราจรตามมาตรา 148 นั้น มีความเหมาะสมหรือมีประสิทธิภาพเพียงพอในการแก้ไขปัญหการจอครถขวางทางเข้าออกที่อยู่อาศัย ตามมาตรา 57 (10) และ (15) หรือไม่ อีกทั้งโดยส่วนใหญ่เป็นเพียงลหุโทษ จะทำอย่างไรให้อัตราโทษมีความเหมาะสมหรือมีประสิทธิภาพเพียงพอต่อการแก้ไขปัญหการณีผู้กระทำความผิดจอครถขวางทางเข้าออกที่อยู่อาศัย และเพื่อเป็นการข่มขู่หรือยับยั้งการกระทำความผิด

## 3. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียกค่าสินไหมทดแทนของผู้ถูกละเมิดสิทธิจากการจอครถขวางทางเข้าออกที่อยู่อาศัย

มาตรา 420 ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมาย ให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น

บุคคลทุกคนมีสิทธิในการกระทำการ หรือไม่กระทำการบางอย่างเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองได้ และมีเสรีภาพในการกระทำการ หรือไม่กระทำการ โดยความประสงค์ของตนเอง ไม่อยู่ภายใต้การแทรกแซงจากบุคคลอื่น เมื่อบุคคลได้อยู่ร่วมกัน จนเกิดเป็นสังคม ความต้องการของแต่ละคนมีความแตกต่างกัน ดังนั้นการเข้าออกที่อยู่อาศัยหรือเคลื่อนย้ายตนเองนั้นย่อมสามารถกระทำได้ แต่ในบางกรณีบุคคลก็ไม่สามารถใช้สิทธิและเสรีภาพของตนเองเพื่อเกิดประโยชน์ส่วนตัวได้ เนื่องจากกฎหมายได้จำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลเพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้อื่น มิเช่นนั้นก็จะเกิดการกระทำตามใจตนเองจะเกิดผลให้เป็นการละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่นเช่นกัน เช่น การใช้สิทธิส่วนบุคคลที่สามารถเดินทางสัญจรได้ แต่ไม่สามารถจอครถกีดขวางการจราจรหรือทางเข้าออกที่อยู่อาศัยได้ เนื่องจากถูกจำกัดสิทธิไว้ตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก มาตรา 57 (10) และ (15)

อย่างไรก็ดี แม้ว่าผู้อยู่อาศัยมีสิทธิเด็ดขาดในการเข้าออกที่อยู่อาศัยหรือเคลื่อนย้ายตนเองแล้ว แต่ก็ยังคงถูกผู้อื่นละเมิดสิทธิ ซึ่งกรณีมีเหตุจำเป็นฉุกเฉินเร่งด่วนในการเข้าออกที่อยู่อาศัยหรือเคลื่อนย้ายตนเองแล้วแต่ไม่สามารถเข้าออกที่อยู่อาศัยหรือเคลื่อนย้ายตนเองได้เนื่องจากถูกบุคคลอื่นละเมิดสิทธิ ส่งผลให้

ผู้เสียหายได้รับความกระทบกระเทือนทางด้านจิตใจ ทำให้ไม่สามารถดำเนินชีวิตประจำวันได้อย่างคนปกติ ในการเรียกค่าสินไหมทดแทนจากบุคคลผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 บัญญัติให้ความเสียหายที่กฎหมายให้ความคุ้มครองจำกัดอยู่เพียงแต่ค่าความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด เมื่อการละเมิดเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายทางด้านจิตใจจึงยังมีปัญหาว่าความเสียหายทางด้านจิตใจนี้ เป็นความเสียหายที่กฎหมายได้ให้ความคุ้มครองหรือไม่ อีกทั้งการกำหนดค่าเสียหายจากการถูกกระทบกระเทือนทางจิตใจจนเป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับความเจ็บป่วย แม้ว่าจะมิได้กระทบต่อชีวิตหรือร่างกายโดยตรง กฎหมายไม่ได้บัญญัติให้สิทธิผู้เสียหายที่จะได้รับความชดเชยแต่อย่างใด

จากการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการจอรรถขวางทางเข้าออกที่อยู่อาศัย ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานจราจรตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 59 และ มาตรา 140

กฎหมายเดิม มาตรา 59 บัญญัติว่า หัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร หรือเจ้าพนักงานจราจร มีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่เคลื่อนย้ายรถที่หยุดหรือจอดอยู่อันเป็นการฝ่าฝืนบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ได้

หัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร หรือเจ้าพนักงานจราจร หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากหัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร หรือเจ้าพนักงานจราจร ภายใต้การควบคุมดูแลของบุคคลดังกล่าว มีอำนาจเคลื่อนย้ายรถที่หยุดหรือจอดอยู่อันเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือใช้เครื่องมือบังคับไม่ให้เคลื่อนย้ายรถดังกล่าวได้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกำหนด

การเคลื่อนย้ายรถหรือใช้เครื่องมือบังคับให้รถที่หยุดหรือจอดอยู่ไม่ให้เคลื่อนย้ายได้ตามวรรคสอง หัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร หรือเจ้าพนักงานจราจร หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากหัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร หรือเจ้าพนักงานจราจร ไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับความเสียหายใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามมาตรานี้ เว้นแต่ความเสียหายนั้นจะเกิดขึ้นจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ

เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ต้องชำระค่าใช้จ่ายในการที่รถถูกเคลื่อนย้ายหรือการใช้เครื่องมือบังคับไม่ให้เคลื่อนย้าย ตลอดจนค่าดูแลรักษาระหว่างที่อยู่ในความครอบครองของหัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร หรือเจ้าพนักงานจราจร หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากหัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร หรือเจ้าพนักงานจราจร ทั้งนี้ ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

ข้อเสนอแนะให้แก้ไขใหม่เป็น มาตรา 59 “หัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร หรือ เจ้าพนักงานจราจร มีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่เคลื่อนย้ายรถที่หยุดหรือจอดอยู่อันเป็นการฝ่าฝืนบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ได้

(1) หากเป็นกรณีการจอรรถ ตาม มาตรา 57 หัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร หรือเจ้าพนักงานจราจร หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากหัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร หรือ เจ้าพนักงานจราจร สามารถใช้อำนาจได้ทั้งในเวลาราชการและนอกเวลาราชการ

(2) หรือใช้เครื่องมือบังคับไม่ให้เคลื่อนย้ายรถดังกล่าวได้ตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกำหนด

(3) การเคลื่อนย้ายรถหรือใช้เครื่องมือบังคับให้รถที่หยุดหรือจอดอยู่ไม่ให้เคลื่อนย้ายได้ตาม (2) หัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร หรือเจ้าพนักงานจราจร หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากหัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร หรือเจ้าพนักงานจราจร ไม่ต้องรับผิดชอบสำหรับความเสียหายใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามมาตรานี้ เว้นแต่ ความเสียหายนั้น จะเกิด ขึ้นจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ

เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ต้องชำระค่าใช้จ่ายในการที่รถถูกเคลื่อนย้ายหรือการใช้เครื่องมือบังคับไม่ให้เคลื่อนย้าย ตลอดจนค่าดูแลรักษารถระหว่างที่อยู่ในความครอบครองของหัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร หรือเจ้าพนักงานจราจร หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากหัวหน้าเจ้าพนักงานจราจร หรือเจ้าพนักงานจราจร ทั้งนี้ ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง”

กฎหมายเดิม มาตรา 140 บัญญัติว่า “เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานจราจร ไม่ว่าพบด้วยตนเอง หรือด้วยการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ หรือโดยวิธีการอื่นใดว่า ผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือตามกฎหมายอื่นอันเกี่ยวกับรถหรือการใช้ทางที่เป็นความผิด ที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนและมีโทษปรับ เจ้าพนักงานจราจรจะว่ากล่าวตักเตือนหรือออกไปสั่งให้ผู้ขับขี่ผู้นำชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบก็ได้

ขอเสนอแนะให้แก้ไขใหม่เป็น มาตรา 140 เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานจราจร ไม่ว่าพบด้วยตนเอง หรือด้วยการใช้เครื่องมืออุปกรณ์ หรือโดยวิธีการอื่นใดว่า ผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือตามกฎหมายอื่นอันเกี่ยวกับรถหรือการใช้ทางที่เป็นความผิด ที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนและมีโทษปรับ

(1) เจ้าพนักงานจราจรจะว่ากล่าวตักเตือนได้เฉพาะในกรณีพบเห็นผู้กระทำความผิดด้วยตนเอง เท่านั้น

(2) หรือออกไปสั่งให้ผู้ขับขี่ผู้นำชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบก็ได้โดยกำหนดชำระค่าปรับไม่เกินห้าพันบาท”

2. ปัญหาเกี่ยวกับอัตราโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการจอดรถขวางทางเข้าออกที่อยู่อาศัยตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 148

กฎหมายเดิม มาตรา 148 บัญญัติว่า ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม มาตรา 57 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

ขอเสนอแนะให้แก้ไขใหม่เป็น มาตรา 148 “ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม มาตรา 57 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท”

3. ปัญหาเกี่ยวกับการเรียกค่าสินไหมทดแทนของผู้ถูกละเมิดสิทธิจากการจอดรถขวางทางเข้าออกที่อยู่อาศัยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420

กฎหมายเดิม มาตรา 420 บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมาย ให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น

ขอเสนอแนะให้แก้ไขใหม่เป็น มาตรา 420 “ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมาย ให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี จิตใจก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น”

## เอกสารอ้างอิง

นันทวัฒน์ บรมานันท์. รายงานการวิจัย เรื่อง การให้สิทธิประชาชนฟ้องศาลรัฐธรรมนูญ กรณีการละเมิดสิทธิ ตามรัฐธรรมนูญ (ตอนที่ 1). กรุงเทพมหานคร: สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ, 2548.

นิพัฒน์กุล อัสวชิน. “ปัญหาการกำหนดค่าเสียหายทางจิตใจ.” ใน เอกสารวิชาการอบรมหลักสูตร ผู้บริหาร กระบวนการยุติธรรมระดับสูง (บ.ย.ศ.). กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัยการยุติธรรม สำนักงานยุติธรรม , 2552.

สทธร รัตนไพจิตร. “ความประสงค์ของการลงโทษอาญา: ศึกษาเฉพาะประเทศไทย สมัยใช้กฎหมาย ลักษณะอาญาและประมวลกฎหมายอาญา.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527.

อุททิศ แสนโกสีก. กฎหมายอาญาภาค 1. พระนคร: ศูนย์บริการเอกสารและวิชาการ กองวิชาการ กรมอัยการ , 2525.

เอกรัตน์ โลหะ. “ปัญหาทางกฎหมายในการบังคับใช้พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ศึกษากรณี การขอตรวจใบอนุญาตขับขี่.” วิทยานิพนธ์นิติศาสตร-มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2555.